

sal, másik oldalon koncepciózus nemzetgazdasági, jogbölcséleti és állampolitikai okfejtéssel. Az értékes füzetek mindenesetre gyöngéje a mondatszerkesztés nehézkessége. A még ma is vajudó kérdés irodalmi tisztázásának mindenesetre jelentős szolgálatot tett a szerző.

B. S.

Balás P. Elemér: Szerzői jogi reformtörekvések. A Sajtó Künyvtára 2. sz., Bpest, 1927. A szellemi javak jogának területén már korábbi műveivel is méltó feltűnést keltett szerző ezúttal 51 oldalra terjedő füzetben foglalkozik a szerzői jog terén a művelt világban legutóbb felszínre került új irányzatokkal. A téma rendkívül érdekes és aktuális. Mindenki érzi, hogy a tudósnak, művésznek, írónak lényegesen tágabb körű oltalomra van igénye, mint aminőt neki az eddigi szerzőjogi törvények — beleértve a mi új törvényünket — nyújtanak. Egyfől mindinkább tért hódít a „tudományos tulajdon“ (propriété scientifique) szemléletmódja, amelyről az angol Edward S. Rogers, az amerikai John H. Wigmore, a francia Georges Gariel és Louis Ravier, az olasz Ruffini szenátor és Niccola Stolfi értekeztek 1923 óta a különböző szaklapokban s amelynek tudományos pályafésére a Charles C. Linthicum-alapítvány ezerdolláros pályadíjat tűzött ki. Másfelől a szinte naponként felbukkanó új technikai berendezések, a rádió, a film, a tökéletesített fonográfok teremtenek a terjesztésre oly lehetőségeket, amelyekről nem is álmodhattak a szerzőjogi törvények.

Balás mindezeket a problémákat nagy tudásának és a szoros értelmű jogtudomány körét messze túlhaladó, a bölcsészetre és szépirodalomra is kiterjedő széles irodalmi tájékozottságának egész fegyvertárával felszerelten ismerteti: így a tudományos felfedezés szerzői jogát, a művész „droit de suite“-jét, az előadó művész szerzői jogát a rádióközlés szempontjából is, a filmjogot és az időszaki lapok közleményeinek oltalmát, az utóbbi különös tekintettel a berni egyezményre és a tisztességtelen versenyről szóló magyar 1923 : V. t.-c.-re, s ennek vizsgálata során arra az eredményre jut, hogy a magyar jog mind magánjogi, mind büntetőjogi téren kellőképp védelmezi a laptudósításokat, így különösen a távirati irodák közleményeit is a jogosulatlan átvétel ellen, úgyhogy a törvény helyes alkalmazása mellett nálunk nincs szükség új törvényi szabályozásra. Magyar szempontból nem lehet kifogás a nemzetközi szabályozás ellen, sőt azt egyenesen sürgetnünk kell a saját oltalmunkra oly államokkal szemben, amelyek ma nem adnak ily védelmet.

M.

Dr. Fehérváry Jenő: Magyar magánjog. Negyedik javított és bővített kiadás, Budapest, 1928. Ez az ügyesen szerkesztett — vagy ahogyan szerzője szerényen mondja: „összerótt“ — jogi ismétlőkönyv megérdemli a külön felemlítést szabatosága, világossága és a terjedelméhez viszonyított teljessége folytán, valamint azért, mert nem áll meg a kézikönyvek kivonatolásánál, hanem figyelemmel van a Curia gyakorlatára is, úgyhogy a jogtanulónak nem csupán a vizsgán való megfelelést könnyíti meg, hanem az élet számára is ismereteket ad: nemcsak „scholae“: hanem „vitae“ is tanít.

M.